

[Vilhelm Rasmussen.]

Hr. Otto Nielsen, at det ikke er en Teoretiker i Sagen, men en praktisk Frugtavler, en Mand, der selv forstaaer at faa Udbytte af sin Have, og som svarer paa den Kritik, der er kommet frem angaaende det Fremstød, man nu ønsker at gøre i rationel Frugtavling, med at udvide sin private Bedrift med et meget stort Jordstykke. Denne praktiske Frugtavler skriver følgende angaaende Rentabiliteten af Haven ved Sindssygehospitalet ved Nykøbing:

„Der foreligger et 8-aarigt Regnskab for denne unge Have, der er i høj Grad opmuntrende for unge Gartnere til at tage fat paa den Opgave, der hedder „Dansk Frugtavling“, og som bl. a. jeg jo saa varmt har anbefalet. Efter min Mening skulde der slet ikke have foreligget noget Regnskab endnu, thi enhver fornuftig Gartner ved jo, at Frugtræer paa en halv Snes Aar kun er Børn, vent. til de Træer bliver 15 eller 20 Aar og bliver passet med samme store Dygtighed som nu, saa vil de faa ganske anderledes forbløffende Tal at se paa, Tal, der viser til den rigtige Side, naar vi taler om Rentabilitet.“

Længere fremme i sin Artikel siger Hr. Otto Nielsen:

„For saa vidt behøver Indtægterne jo ikke at være større end nu, for at det er en god Forretning, men der vil, som sagt, blive Tale om langt større Tal for hvert Aar, der gaar.“

Det er det, den højtærede Minister har glemt. Dernæst udtaler Hr. Otto Nielsen sig om en af de Betragtninger, Ministeren har gjort gældende, nemlig at der skulde være særlige Fordele for Haven ved Sindssygehospitalet derved, at visse daarlige Produkter kan afsættes til Hospitalet. Herom siger Hr. Otto Nielsen:

„Guldborghave“ — det er hans Plan tage — „er jo ikke saa lykkeligt stillet, at den kan sælge sin Vragfrugt til Patienterne paa et Hospital, men det er dog alligevel ikke saa faa Tusinde Kroner, vi faar ind paa denne Post, der er kun den Forskel, at vi sælger vort til Konserverfabrikkerne. Indtægtsposten er altsaa af Hr. Hardy Hansen reelt nok opstillet.“

Det er en af de Ting, Ministeren har bestridt. Endvidere siger Hr. Otto Nielsen:

„Saa er der Mellemkulturerne, der ogsaa er solgt til Patienterne, de skulde heller ikke være noget værd, naar det var hos en Privatmand. Mon det nu ikke var en

mild Overdrivelse eller vel snarere sagt mod bedre Vidende?“

Man ser altsaa, at denne praktiske Frugtavler mener, at Ministeren ikke kan have haft tilstrækkelig Sagkundskab, hvad jeg ikke skal laste Ministeren for, for det er jo et Omraade, der ligger Ministeren personlig fjernet.

Endvidere udtaler Hr. Otto Nielsen sig angaaende Spørgsmaalet om Skatterne, som den højtærede Minister ogsaa har udtalt sig om, og siger herom følgende:

„Saa vil jeg gerne have Lov til at anføre, at Skatterne jo netop ikke er særlig store, saa længe Indtægterne i de første 8 Aar er smaa, og hvad Forrentningen af Anlægssummen angaar, da er de 3 000 Kr. jo kun en meget lille Sum, der betyder saa uendelig lidt i Forhold til den store Sum, som Haven i Aar, efter kun at have bestaaet i 10 Aar, vil give.“

Og i Slutningen af sin Artikel siger han videre:

„Man er altsaa ved Artikler af forskellig Art ude for at forplumre Vandene angaaende Frugtavlen i Danmark. Et mærkeligt Arbejde, forekommer det mig. Enhver god dansk Borger burde slutte Kreds og støtte ethvert ærligt godt Forsøg, der gøres for at hæve dansk Nationaløkonomi og for at være med til at afhjælpe den sørgelige Arbejdsløshed. Frugtavlen i Danmark er intet Fata Morgana mere, naar man nøje vil følge de Anvisninger, jeg har tilladt mig at give i Gartner-Tidende af 8. November.“

Jeg anfører disse Udtalelser af en sagkyndig for at vise Ministeren, at der dog vist er Grund til at se med mere Velvillie paa Forsøget ved Nykøbing Sindssygehospital end den, Ministeren har lagt for Dagen. For mig er det imidlertid ikke i dette Øjeblik saa magtpaaliggende at faa en Diskussion om dette Spørgsmaal som at faa det virkelige Regnskab frem. Det er jo nemlig til en Bedømmelse af, hvorledes det virkelig forholder sig i denne Sag, bl. a. ogsaa af den allerstørste Betydning at faa at se, hvad det er for Ting, der er købt til disse meget kostbare Anlæg, som Ministeren har talt om. Der kan jo være Tale om, at der er købt Ting, som forsvinder, fordi de sendes ud sammen med Frugten, og der kan være Tale om, at der er købt Arbejdsmidler, som i Virkeligheden er Formuegenstande, og som skal fremtræde i Regnskabet paa en helt anden Maade. Jeg ønsker da denne Sag belyst saa alsidigt og objektivt som muligt, fordi det